

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123978160/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

I KAHYTTE.

Det skinnede over Nordsøen. Dagen havde været regnfuld og kold, og i Bygerne havde det blæst haardt. Nu, da Solen var gaaet ned, tydede alt paa en Storm til Natten. Horisonten var dækket af en fast Skybanke, oven over hvilken Himlen var skinnende gul og af en næsten søngstelig Klarhed; øverst i det gule trak sig nogle lange, mørkerøde Striber, og hist og her mellem disse Striber dukkede Smaaskyer frem af en særegen Form, der nærmest mindede om Skoledrenges Drager, naar Hale og Vinger gribes af Vinden og stritte skævt ud til den ene Side.

Efterhaanden løftede Banken sig; det gule mørknedes mere og mere, Striberne slog sig sammen med Dragerne og dannede i Forning kæmpemæssige Uhyrer; den hele Luft antog et trøstesløst, vildt Udseende og ud over Havet gled Skyggerne fra de store Skyer. Søen voksede for hvert Minut. Langs Siderne af den engelske Dampers brød de tunge, graablaa Vandmasser. Røgen fo'r susende fra Skorstenen, nu og da indflettet med lysende Gnister, og den hastig tiltagende Vind begyndte sin Opsang mellem Stag og Vant.

„Maa jeg spørge, hvordan gaar det Dem med Søsigen?“ — Den spørgende var en dansk Amerikaner, en Skibsfører, der i sin Ungdom havde faret fra engelske Havne, men siden var gaaet til de forenede Stater, hvor Lykken syntes at have begunstiget ham, og det i den Grad, at han nu ansaa Amerika for det eneste Land paa Jorden, hvor det var værd at eksistere, det eneste Sted, hvor man efter hans egne Ord „kunde leve akkurat som man lystede, og tjene flere Penge, end Præsterne kunde sluge ved Begravelsen.“ Jeg var, straks efter at vi havde forladt London, kommet i Snak med ham. Hans republikanske Foragt for alle engelske Institutioner, hans Forbitrelse paa den hele europæiske Kasteaand, hans lidenskabelige Udbrud mod mange af de Ting, som en Evropæer vokser op i og uvilkkaarligt vænner sig til, havde mere og interesseret mig overordenlig meget, og vi var ikke kommet langt ned ad Themsen, førend vi i god Samdrægtighed havde endevendt det hele gamle Evropa, afsat Kejsere og Konger, puttet Paven i en Lemmestiftelse, konfiskeret de store Fideikommisser, nedrevet de nationale Grænseskel, flyttet de nationale Skilte, og stoppet de nationale Kokarder i Madrasser til Proletariatet.

Da vi havde naaet Nordsøen, og Vejret op ad Dagen var blevet haardt, var vor Samtale efterhaanden gaaet i Staa. Jeg havde benyttet den rige Leflighed til at iagttage Storm- og Regnbygerne, naar de kom op; og Søen og de krydsende Skibe havde optaget Pladsen for Evro-